

een bundel Laatste Gedichten. De bemoeijingen deswegens zullen mij veel tijd kosten en eene aangename bezigheid zijn. . . Maar als de lieve natuur zich ontwikkelt, zooals sedert de laatste dagen, dan heb ik rust noch duur aan den schrijftafel: ik moet naar buiten, ik moet wandelen, mijmeren en droomen, en gevoel mij in de eenzaamheid toch nimmer alleen.

God geve U al het goede, dat mijn hart u wenscht. — Groet van ons de Uwen, en wees verzekerd, dat ik dikwijls — en nooit zonder liefde en vriendschap — aan U denk.

Hartelijk en opregt, t.t.

Rijswijk 8 Maart 1847.

Tollens.

(Brief aan W. H. Suringar te Amsterdam).

Ook in den brief van 8 Febr. 1847 aan G. T. N. S. uit hij zijn genoegen in het buitenleven: „ . . . 't Bevalt mij hier des winters niet minder goed dan 's zomers; ik doe hier optische proeven met de sneeuw en heb er verleden week een vers op gemaakt”.

En op oudejaar 1853 schrijft Tollens aan G. T. N. Suringar: „Vriend Suringar. . . Met mijn gezondheid gaat het hier op mijn dorpje voortdurend gezegend, . . . 't is in mijne afzondering, zonder eenige gezette bezigheid, zonder eenige bemoeijing met theologische, politike, commercieele kwestien hoegenaamd, een groot geluk, dat ik niet weet wat tijdverveling is.

De Goede God zij ons en de onzen nabij! Dikwijls sla ik de oogen rond en denk dan: Waarmede heb ik toch zooveel goeds verdiend, dat duizenden missen? Gezondheid, kleederen, voedsel — en in den langen winter een warme haard en dekens op mijn bed. — Hoe velen, nog wat beter en reiner van harte dan ik, hebben het hier nog wat slechter! Maar wij spelen hier blindenmannetje. Dankbaar zijn, is al wat wij kunnen”!

Het dichten ging Tollens niet altijd zoo gemakkelijk af; 25 Maart 1841 schreef hij aan G. T. N. Suringar: „zoo druk, als gij schijnt te veronderstellen, maak ik geen verzen, en schoon de mogelijkheid bestaat, als God mij nog eenige jaren levens schenkt, dat er een 2e deel van de laatste verza-